Ko si enkrat zraven, bi še in še

Majda Hostnik

LJUBLJANA – Že lani, ko je **Nataša Matjašec** prejemala nagrado Prešernovega sklada, je bilo jasno, da jo poleg vseh igralskih kvalitet, ki so jih potrdile tudi številne nagrade, ki jih je prejela tako za delo v gledališču kot pri filmu, neizbrisno zaznamuje njeno večno preizpraševanje o tem, kdo je ona sama, kdo kot igralka ali človeško bitje kot tako. Z vlogo markize de Mertuil – v Kvartetu odlično igrata z Radkom Poličem - Racem na malem odru Mestnega gledališča ljubljanskega – vrta še globlje.

S Sebastijanom Horvatom sta že uigrani režisersko-igralski par, z Radkom Poličem pa sta se na odru srečala prvič. Kakšni so občutki, ko stojite pred igralskim monstrumom in magom? Ste težko premagali njegovo karizmo?

Dolga zgodba. Z Racem sem si grozno želela igrati prav zaradi vsega, kar ste rekli, in tudi zato ker se o njem širi glas, da je zahteven do sebe in svojih soigralcev. Tudi Sebastijan in scenografka Petra Veber sta bila za sodelovanje z njim. Po Racevem pristanku smo morali najti samo še primerno besedilo za dva. Seveda sva se na prvih vajah ovohavala kot pes in mačka, a simpatija je bila že od vsega začetka. Prepoznala sva se, ker oba zahtevava veliko, tako profesionalno kot po človeški plati. Rac je krasen in izkazalo se je, da so govorice, ki krožijo o njem in zbujajo strah in trepet pred njim, neresnične.

Prizor na premieri, v katerem je Valmontu, Poliču, zagorela srajca in je na vaše vprašanje »Kaj naj naredim?« ukazal: »Polij me z vodo!« sta odigrala tako prepričljivo, da je bilo precej ljudi prepričanih, da ni šlo za nesrečo.

Zame je bil to šok! Najprej sem mislila, da me zeza, da mi kaj pripravlja, kajti v našem branju je Müllerjev Kvartet drama – igra o dveh igralcih. Tako Polič npr. govori: »Dolgočasi me bestialnost najinega pogovora. Vsaka beseda zareže rano. Najino vlogo bi morali igrati tigri. Igralska umetnost divjih živali.« Takšno branje teksta je bilo ključno, zato po prvem delu, kjer ga privatno zbadam, jezim in mestoma celo žalim ter vse to vpletam v tekst, lahko pričakujem marsikaj. Njegova replika, da mu telo gori, se mi je zdela normalna, ko pa sem opazila, da zares zelo gori, sem odrevenela. V tej predstavi sva zelo odvisna drug od drugega, saj se sprehajava po fizičnih in mentalnih robovih lastnih življenj. On je tako zelo kolegialen; ne vem, če sem že igrala s tako fer kolegom. Ustvarjanje z njim me navdaja z upanjem, dobila sem potrditev in tolažbo, da nisem čisto čudna.

Mislite čudna zato, ker jemljete svoje delo tako zelo zares?

Svoje delo jemljem zelo zares, sebe pa zelo neresno. Zato se že zelo veselim, ker v E. P. I. Centru zelo resno razmišljamo o čisto resni komediji, čeprav se glede na odziv publike tudi Kvartet začne kot komedija: midva z Racem se žaliva in se prizadevava, ljudje se pa smejejo. Rac gori in še dežurni gasilci se smejejo. »Tiger, kot komedijant,« pravi Müller in jaz se strinjam z njim. Po neki ponovitvi sem bila povabljena na večerjo, čeprav med predstavo pojem tri piščančja bedra, liter in pol vložene rdeče pese in popijem na mah liter mleka... Kot da na odru moje resnično telo ne bi obstajalo, kot da imam še neko drugo odrsko telo, ki po predstavi ostane nekje v gledališču.

> Kot igralka znam biti precej muhasta, nezaupljiva, izzivalna, včasih tudi groba. Potrebujem veliko »ljubezni in potrpežljivosti«.

Nataša Matjašec o predstavi Kvartet: Med predstavo pojem tri piščančja bedra, liter in pol vložene rdeče pese in popijem na mah liter mleka... Kot da na odru moje resnično telo ne bi obstajalo, kot da imam še neko drugo odrsko telo, ki po predstavi ostane nekje v gledališču.

Obiskovali ste scenaristične delavnice, veliko berete in se izobražujete. Bi iz gledališča radi pobegnili v film ali še kam drugam?

Najraje bi pobegnila na kak grški otok ali pa v Italijo, kam v obmorsko okolico Rima. Film imam zelo rada. Pri filmu se neverjetno, nekako intuitivno dobro počutim.

Mislite kot igralka Lavra v filmu Babica gre na jug, Žana v Ruševinah ali Vilma v filmu Od groba do groba? Ali bi raje spet kar sami zastavili?

Upam, da bom naredila še kak lasten film in da moj dokumentarno-igrani prvenec Tiigra ni prvi in zadnji. Pri filmu me mami in navdušuje vse: igra, scenarij, režija, montaža. Edino, česar si ne bi upala, je igrati v lastnem filmu. Kot igralka znam biti precej muhasta, nezaupljiva, izzivalna, včasih tudi groba. Potrebujem veliko »ljubezni in potrpežljivosti«. S Sebastijanom Horvatom in Petro Veber tako dobro sodelujemo, ker se poznamo do obisti in je potrebnih zelo malo besed.

Kdaj se je dramska igralka zaljubila v film? Na prvem snemanju filma Radio.doc?

Oh ne, to je bila moja druga filmska vloga. V film si ali pa pač nisi preprosto zaljubljen. Resnično radovednost, kako je pri filmu, sem odkrila v obdobju nedela. Prva leta po akademiji sem kar veliko delala, potem pa je prišlo sušno leto. In to so zelo hude in težke preizkušnje, ki zelo načnejo samozavest. Igralci imamo predvsem po koncu varnega obdobja akademije pravo nujo pokazati se, preizkusiti, se potrditi v resničnem svetu gledališča. Ker sem bila brez dela, sem se, da nekako premostim krizo, vpisala v filmsko delavnico Francija Slaka. Ta me je pripeljala do Andreja Košaka, ki je ravno takrat pripravljal Outsiderja. Sodelovala sem pri drugi in tretji predelavi scenarija, napisala precej dialogov, in ko si zraven, bi še. Zato sem si kupila kamero, ki sem jo eno leto z vsem strahom in spoštovanjem do tehnike samo gledala, potem pa sem na pobudo Matjaža Pograjca z drugimi kolegicami posnela videovložke za predstavo Dom Bernarde Albe. In sledila je Tiigra.

V tretjem letniku AGRFT ste pavzirali, ker ste se prepričali, da sploh ne boste igralka. Vam je kdaj žal, da ste se vrnili in dokončali?

V nekem hipu se mi je zazdelo, da je igranje tretjerazredno delo, in dostikrat res je.

Zakaj?

Larifari je govorjenje, da poustvarjamo, igralci ustvarjamo in pika. Jaz se izpostavljam s svojim telesom, s svojimi sokovi, s svojim duhom, s čustvi nastopam, se razgaljam in to ni vedno prijetno. Zato je zame zelo pomembno, v kakšnem okolju delam in predvsem s kom. Ob vrnitvi v Jovanovićev letnik sem igrala staro služkinjo in ugotovila, da ni majhnih in velikih vlog, pa če se še tako sliši kot fraza. V predstavi ni slučajnih vlog in vseeno je, koliko črk imaš, da izgovoriš svoje misli, in koliko prostora imaš, da osmisliš svojo navzočnost. Samo eno priložnost imamo. Ni popravnega izpita v življenju, ni ga na odru. Želim si in tako sem tudi vzgojena, da sem polna, čista, iskrena, maksimalna.

Letošnja pomlad vam bo prinesla tudi prvo mednarodno gledališko izkušnjo v Belgiji.

Zelo sem vesela, da bom maja odpotovala v Belgijo, kjer bomo igralci iz Belgije, Francije, Španije, Nemčije in Romunije pod režijskim vodstvom Belgijca Khuna de Sutteja pripravili koprodukcijsko predstavo o evropskih različnostih. Zato bomo tudi soavtorji tekstov. Predstavo bomo igrali v vseh državah, iz katerih smo nastopajoči, tudi v Sloveniji, pa tudi na Nizozemskem in še kje. Ker je organizacija tam zelo natančna, imam že terminski plan do konca leta 2007.